

**ГЕОРГИ КОНОВСКИ
СТАРИЯТ ПОЛКОВНИК И
НОВАТА НОВА ГОДИНА**

chitanka.info

Старият полковник беше готов за гостуването. Очакваше поканата — че как няма да го поканят, знаеше и как ще прекара тая нова Нова година...

Правилата му са ясни. Когато някой дойде в апартамента му — всичко върви по неговия тертип. Защото е домакин! Каквото каже Той... Когато е на гости — всичко трябва да е по неговия мерак. Защото е гост! Каквото каже Той...

Кого другиго да поканят — нали искат да е интересно и хубаво тази вечер? А ще е интересно и хубаво, защото на нему ще е интересно и хубаво...

Пък той знае как да го направи...

Едно време цяла рота шофьори го слушаха мирно в продължение на часове. Строени, изпънати, впили поглед в него, пиещи го с очи... Те така трябва да е! Не като ония неприятни часове, когато сам беше в строя и някакъв идиот дрънкаше дебилщини с упоен вид...

Но — армия! Една звездичка в повече — значи е началник. А началник ли е — значи е по-умен...

Не като при ония гарги — цивилните. Дето не можеш разбра кой какъв е. И съответно как да се отнасяш към него...

По едно време извадиха Старият — ама тогава още не полковник — от стройните армейски редици и го направиха шеф на военен отдел в малка община. Малка — но той... Шеф! Ходеше униформен — чиновник, обаче със златни пагони! Да гледат и се подчиняват ония... Пфу, цивилни!

Дето се смятат за много умни, а една команда заедно не могат изпълни. Ако не е старшината... Щото, ако той не може да ги цивилизова и окултури — излиза офицерът! Власт!

Да имаше повечко власт Старият полковник...

Знаеше той, чуваше как зетят му се подиграва: „На бодлива крава Бог рога не дава!“. Че и подмята — „Полковник е диагноза!“...

Полковник е звание! Високо! Стъпка преди генералското... А над него — Небе...

Ето — сега го канят на празника. С половин уста, усеща той. Че и намеци прави дъщеря му — щели гости да идват, да гледа да не се натрапва...

Какво натрапване?!

Кой, освен него ще знае кое предаване да пуснат, каква музика да слушат, за какво да им говори?

Даже е намислил — ще избере пак ония, със старите градски песни. Романтика, нежност, красота...

Не някакви финтифлюшки, балерини, лаладжии...

Камо ли пък да остави да си разговарят който за каквото се сети. Ред трябва да има, ред! Да се знае — кой кога какво ще каже. И то не така — както и когато му скимне. Старши има — ясно е кой, така че той ще вземе думата. И, ако реши — може да я даде някому. За малко. След поискано разрешение...

Объркан свят стана, брех...

Ей го — миналия месец цяла седмица не се сетиха да му донесат ядене. Много били заети, можела дъщеря му само да почисти и оправи в апартамента му, хляб да купи и каквото там поиска... Ама не се сеца да му стотви... Та се наложи цяла седмица да кара на пържоли. Не му се готвеше, не искаше да се разхожда чак отсреща до кръчмата за готова храна. Добре че я умее тая със скарата. Мята мръвките и пече. Малки пържоли — дето като ги сложи върху чинията и те увисват отстрани, защото вече няма място за всичко вътре... И му омръзна това месо всеки ден...

Да де, дъщерята се оплака, че нея седмица я карали на който каквото намери, щото проблеми имали — ама той не е кой да е... Пък и не го интересуват чужди проблеми. Да решават неговите!

Да не се оплакват, че едва връзвали двата края, ами да се хващат на работа. Той, вика дъщеря му, можел да си позволява какво ли не. С тая пенсия, дето е почти като заплатата й... Ами издигнаха го хората навремето, началник го направиха, някои привилегии му се полагат. Така че — да не знаят много-много, ами да си изпълняват задълженията.

Защото и преди, и сега...

Навсякъде и всякога е мястото и времето на Старият полковник! Той и само той може да регулира, контролира и планира какво да става. Кой как да се чувства. И най-важното — да позволи по какъв начин да изживява мъката или радостта...

Както ще е на Новата година...

Стария полковник се отпусна във фотьойла. Още няколко часа. И поема кормилото пак...

Завижда им на тия гости, завижда...

Ще могат да празнуват един път и те като хората. Защото над това бди той. Старият полковник...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.